

příslušela dispozice s dolovými měrami, o něž tu jde. Podkladem pro toto zkoumání mohla mu býti jediné — jak stížnost sama doznává — plná moc založená u úřadu samého. Tato plná moc, jak stížnost rovněž připouští, jest pouhou plnou mocí všeobecnou, aniž v ní jest uvedeno, že zmocněnec jest oprávněn vzdáti se bezplatně jménem vlastníků nějakých majetkových práv jim příslušejících. Proto báňský úřad odvolav se na ustanovení § 1008 o. z. o. neuznal tuto plnou moc za dostatečnou, aby na základě jejím mohl zmocněnec vzdáti se jménem vlastníků dolových měr jim příslušejících. Úřad opíral se tu zřejmě o onen předpis tohoto §, dle něhož k bezplatnému vzdání se práv jest třeba zvláštní na tento úkon svědčící plné moci.

Stížnost tu namítá především, že úřad neprávem užil § 1008 o. z. o., neboť dle § 1, o. z. o. upravuje zákon ten pouze soukromá práva a povinnosti jednotlivých občanů mezi sebou, kdežto zde jde o vzdání se dolových měr, tedy o vzdání se oprávnění veřejnoprávního ke státu.

Této námitce nelze dáti za pravdu, neboť nehledě k tomu, že o. z. o. přes znění svého § 1 obsahuje ve skutečnosti celou řadu ustanovení, jež buďsi upravují poměry ryze veřejnoprávní (na př. státní občanství), nebo zase poměry takové, jež stejně zapadají do práva soukromého jako veřejného, nedovolal se žal. úřad cit. zák. ustanovení jakožto normy upravující právní poměr osob zde zúčastněných ke státu, nýbrž právě zmocněnecký poměr mezi dědici a jejich administrátorem, tedy soukromoprávní poměr mezi jednotlivými obyvateli tohoto státu, pročež právem opřel své rozhodnutí o cit. zákonné ustanovení.

Stížnost dovozuje dále, že plná moc opravňující zmocněnce k vedení celé správy a k řízení provozu dolů podle jeho nejlepšího vědomí a uznání dává mu právo k vzdání se dolových měr. Námitka tato brojí proti jasnému znění zákona, dle něhož pro takovéto jednání jest zapotřebí zvláštního zmocnění, znějícího na ten který úkon, jest tedy námitka ta zřejmě bezdůvodná.

Stejně jest tomu konečně i s poslední námitkou stížnosti, že v daném případě nejde o bezplatné vzdání se, poněvadž prý majitelé hor získávají tím osvobození od povinnosti platiti z oněch bezcenných dolových měr daně. Okolnost tato jest pouhým motivem a faktickým důsledkem vzdání se dolových měr, na skutečné povaze tohoto právního jednání však ničeho nemění.

Jest tedy stížnost ve všech směrech bezdůvodnou i slušelo ji zamítnouti.

Č. 4184.

D á v k a z e z á b a v: * Ustanovení § 3 č. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (nařízení č. 143/22), pokud jím byly taneční hodiny vyloučeny z osvobození od této dávky, i když výhradně slouží účelům vyučovacím, jest v rozporu se zákonem a jest proto neplatné.

(Nález ze dne 2. prosince 1924 č. 21.203).

V ě c: Josef B. v Č. proti okresní správní komisi v J. o dávku ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Obecní úřad v J. přípisem z 11. prosince 1922 učinil u zem. insp. pro zem. dávky v Praze dotaz, zda st-l, jenž pořádá v obci kurs tanečních hodin, podroben jest dávce ze zábav. Zem. insp. přípisem ze 16. prosince 1922 sdělil obci, že taneční hodiny podléhají podle § 3 č. 1 pravidel dávce ze zábav (nař. č. 143/1922, dodatek III). Jsou-li tyto taneční kursy přípustny za poplatek na celý taneční kurs, vyměří se z nich dávka podle § 7 pravidel ve výši 20% celkového vstupného.

Obsah tohoto přípisu byl st-li sdělen výměrem obecního úřadu v J. z 30 prosince 1922. Výměrem ze 17. ledna 1923 předepsal obecní úřad v J. st-li 20% dávku ze zábav za kurs tanečních hodin, jež zahájil v prosinci 1922 v J. Odvolání z toho podané bylo usnesením obecní správní komise v J. z 19. března 1923 zamítnuto a dalšímu odvolání nebylo nař. rozhodnutím osk v J. vyhověno, nýbrž rozhodnutí v odpor vzaté potvrzeno, a to z důvodů uvedených ve výměru ob. spr. komise v J. z 30. prosince 1922 a v odpor vzatém výměru ob. spr. komise v J. z 20. března 1923. Podotknuto bylo, že pravidla o vybírání obecní dávky ze zábav nařízením č. 143/1922 vydaná sluší pokládati za platnou normu právní, dle jejíhož ustanovení v § 3, odst. 1 taneční hodiny podléhají obecní dávce ze zábav.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

VI. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. byla na základě §§ 37 a 60 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. vydána pravidla o vybírání obecní dávky ze zábav.

Nař. rozhodnutí se opírá o ustanovení 1. odst. § 3 těchto pravidel. V tomto odstavci se stanoví, že dávce ze zábav nejsou podrobeny podniky, jež slouží výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím, dodává se však, že mezi takové podniky taneční hodiny nepatří. Tímto ustanovením jsou taneční hodiny vyloučeny z osvobození od dávky ze zábav beze všeho omezení, tedy i tehdy, když slouží výhradně účelům vyučovacím.

Nař. rozhodnutí jest dle toho ve shodě s pravidly o vybírání obecní dávky ze zábav. Jde tedy jen o to, je-li toto ustanovení pravidel v mezích zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb., na jehož základě byla tato pravidla vydána. Zákon tento stanoví v § 37, že ve všech obcích vybírati jest dávku ze »zábav«, avšak pojem zábavy nedefinuje. Dlužno tedy pojem zábavy vykládati v obyčejném smyslu toho slova. Podniky sledující výhradně účely vyučovací však za zábavy dle obyčejného smyslu toho slova považovati nelze. Taneční hodiny mohou sloužiti výhradně vyučovacím účelům. Vzhledem k tomu jest ustanovení pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav, pokud se jim vylučují taneční hodiny z osvobození od dávky ze zábav i tehdy, když slouží výhradně účelům vyučovacím v rozporu se zákonem a tedy neplatné.

V daném případě není mezi stranami sporu o tom, že taneční hodiny, o něž jde, sloužily výhradně účelům vyučovacím. Pak ovšem jest nař. rozhodnutí, jímž byla st-li uložena dávka ze zábav, ačkoli šlo o podnik sledující výhradně účely vyučovací, v rozporu se zákonem.